

Arrest

nr. 158 623 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X- X,
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X,
X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Asielprocedure

Op 21 maart 2006 dienen verzoekers die volgens hun verklaringen op 20 maart 2006 België zijn binnengekomen, een eerste asielaanvraag in.

Op 11 februari 2009 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers. Op 5 mei 2009 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}).

Op 11 maart 2011 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 19 mei 2011 wordt beslist tot weigering tot inoverwegingname van deze asielaanvraag.

Verzoekers dienen op 8 februari 2012 een derde asielaanvraag in. Op 5 april 2012 wordt beslist tot weigering tot inoverwegingname van deze asielaanvraag.

1.2. De verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet)

Op 3 mei 2011 dienen verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 23 juni 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 24 november 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 14 maart 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. De verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

Verzoekers dienen op 26 mei 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 5 augustus 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tevens wordt er beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest nummer 133 158 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) van 13 november 2013 worden de beslissingen van 5 augustus 2013 vernietigd.

Op 8 december 2014 wordt weder beslist tot de onontvankelijkheid van de aanvraag d.d. 26 mei 2009.

Dit is thans de bestreden beslissing, aan verzoekers ter kennis gebracht op 29 december 2014, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.05.2009 werd ingediend door :

E., M. (...)
(...)

en echtgenote:

G., A. (...)
(...)

en hun minderjarige kinderen:

E., H., (...)
E., A., (...)
E., A., (...)
G., O., (...)

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen verblijven sinds maart 2006 in België. Zij wisten echter dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden een eerste asielaanvraag in op 21.03.2006. Deze aanvraag werd afgesloten op 17.02.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen aangetekend via de post betekend op 08.05.2009, verbleven illegaal op het Belgisch grondgebied en dienden op 11.03.2011 een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en afgesloten met een bijlage 13quater met een bevel om het grondgebied te verlaten op 19.05.2011. Betrokkenen negeerden opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten, bleven illegaal op het Belgisch grondgebied verblijven en dienden op 08.02.2012 een derde asielaanvraag in. Deze aanvraag werd evenmin in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en werd afgesloten met een bijlage 13quater met bevel om het grondgebied te verlaten op 05.04.2012. Sindsdien verblijven betrokkenen nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. De duur van de procedures - namelijk twee jaar en iets minder dan elf maanden voor de eerste asielprocedure; twee maanden en acht dagen voor de tweede asielprocedure; en net geen twee maanden voor de derde asielprocedure - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Dat een toenmalige advocaat van betrokkenen een fout zou gemaakt hebben, kan hier niet in aanmerking genomen worden. Hier kan enkel vastgesteld worden welke procedures effectief gevoerd werden en hoe lang deze geduurd hebben. Met betrekking tot fouten of nalatigheden van advocaten bestaan specifieke procedures, bijvoorbeeld het indienen van een klacht bij de stafhouder van de balie waarvan de betrokken advocaat lid is. Betrokkenen tonen niet aan dat zij hiertoe stappen hebben ondernomen.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en rapporten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De elementen van integratie - namelijk dat betrokkenen zich integreren; dat zij werkbereid zijn en reeds gewerkt hebben en ter staving arbeidscontracten, aanvragen voor arbeidskaarten, bewijzen van inschrijving bij Forem en de VDAB en diverse correspondentie van deze diensten, alsook loonfiches voorleggen; dat zij diverse beroepsopleidingen gevolgd hebben wat gestaafd wordt met diverse attesten, brieven en stageovereenkomsten; dat zij Frans geleerd hebben wat met meerdere attesten aangetoond wordt - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen verwijzen naar de instructies van de minister d.d. 25.03.2009. Zij tonen niet concreet aan op welke manier deze instructies op hen van toepassing zouden kunnen zijn. De loutere vage verwijzing naar een bepaalde instructie, kan niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat deze instructie van toenmalig minister T. integraal werd overgenomen en vervangen door de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

Gezien de datum van indiening van deze aanvraag om machtiging tot verblijf, 24.05.2009 (datum ontvangststempel van de gemeente 26.05.2009), binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop d.d. 17.02.2009 van de eerste asielprocedure van betrokkenen (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus), werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal

die voor deze asielpcedure gebruikt werd, namelijk het Nederlands, in toepassing van artikel 51 /4§3 van de wet van 15 december 1980."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM), van een manifeste appreciatiefout, van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers uiteen hetgeen volgt:

"EN CE QUE la partie adverse déclare la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois irrecevable au motif que :

« De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokken de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. »

ALORS QU'il est de jurisprudence constante que la présence de circonstances exceptionnelles rendant particulièrement difficile un retour des requérants dans leur pays d'origine afin d'y introduire une demande d'autorisation de séjour s'apprécie au moment où il est statué sur la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois ;

Que la partie adverse ne peut ignorer, dans le cadre de cette analyse (relative à la présence ou non de circonstances exceptionnelles), des informations qui ont trait à la situation sécuritaire dans le pays d'origine des requérants dans la mesure où il s'agit d'informations de portée générale ;

Qu'il ressort de ces informations de portée générale que la situation sécuritaire au Yémen (pays dont il n'est pas contesté que les requérants sont ressortissants) est particulièrement préoccupante ; que plusieurs attentats ont eu lieu en différents endroits du pays en 2014 (voir site France Diplomatie pour les détails) ; que le SPF Affaires Etrangères, dans son « Conseil aux voyageurs » daté du 25 septembre 2014 et toujours d'actualité indique que :

« Tous les voyages sont déconseillés. En raison de la situation sécuritaire très sérieuse, nous conseillons à tous nos compatriotes de quitter le pays. Dans le contexte de l'intervention de la coalition internationale contre Daech, les compatriotes présents dans le pays sont priés de prendre connaissance du message publié sur la page d'accueil

Le Yémen est un pays instable, sujet à des troubles internes. En outre, le Yémen se situe dans une région elle-même instable. Des conflits dans des pays proches tels que la Somalie, le Soudan, l'Egypte, Israël et/ou les événements dans le monde arabe ont une influence sur la situation sécuritaire dans le pays. Ceci se traduit par une recrudescence de l'opposition au gouvernement yéménite par des mouvements d'opposition ainsi que par l'existence de trafics et de contrebande d'armes, de personnes et de drogues. Les manifestations font souvent l'objet d'une répression musclée par les forces de l'ordre.

A coté des troubles provoqués par ces contestations le Yémen souffre aussi de la présence significative d'extrémistes au sein de sa population ainsi que par la présence de terroristes yéménites et étrangers sur le territoire. Dans l'arrière-pays, les enlèvements d'étrangers en vue de rançons et/ou d'exercer des pressions sur les autorités de Sana'a sont fréquents. En effet, malgré ses efforts, le gouvernement n'est pas encore parvenu à établir son autorité dans les zones tribales. Mais aussi dans la capitale Sana'a des enlèvements sont possibles. La plupart des enlèvements a pu être effectuée car les étrangers étaient vulnérables dans la rue. Par conséquent, il est recommandé de se déplacer toujours en voiture et de limiter tout déplacement à pied au minimum.

Les violences quasi-quotidiennes dans le pays ainsi que l'énorme quantité d'armes présente dans cette société tribale poussent cette ambassade à déconseiller tout voyage vers le Yémen. » (non soulignons) Que dès lors que les autorités belges déconseillent tout voyage vers le Yémen, la partie adverse ne peut raisonnablement estimer que les requérants ont la possibilité d'introduire une demande

d'autorisation de séjour à partir de leur pays d'origine ; qu'en posant une telle exigence, la partie commet une erreur manifeste d'appréciation ; que cette affirmation, par ailleurs totalement stéréotypée, met en évidence un défaut de soin et de minutie dans le traitement du dossier des requérants ;

EN CE QUE la partie adverse indique, quant à l'invocation des instructions ministérielles :

« Betrokkenen verwijzen naar de instructies van de minister d.d. 25.03.2009. Zij tonen niet aan op welke manier deze instructies op hen van toepassing zouden kunnen zijn. De loutere vage verwijzing naar een bepaalde instructie, kan niet als buitengewoon omstandigheid weerhouden worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat deze instructie van toenmalig minister Turtelboom integraal werd overgenomen en vervangen door de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198. 769 d.d. 15.12.1980 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.»

ALORS QU'il semble , tout d'abord, ressortir de ce passage que la partie adverse n'a pas pris en considération les divers « compléments » dont la demande d'autorisation de séjour initiale a fait l'objet, dont la demande du 25 novembre 2009, dans lesquels les requérants se référaient aux instructions du 19 juillet 2009 ;

Que le courrier du 25 novembre 2009 visait à compléter la demande introduite quelques mois plus tôt en mettant en évidence que la famille souhaitait à présent se prévaloir des instructions du 19 juillet 2009 ;

Qu'il apparait que cette intention a parfaitement été comprise par la partie adverse, laquelle dans sa précédente décision d'irrecevabilité de la demande d'autorisation de séjour faisait référence « aux demandes d'autorisations de séjour (...) adressées les 28.05.2009 et 27.11.2009 (...) » ;

Que les requérants n'aperçoivent pas ce qui justifie qu'il ne soit plus fait référence à la demande du 25 (ou 27) novembre 2009 et aux différents compléments ; qu'ils estiment que la partie adverse, en omettant de citer ces documents, ne démontre pas qu'elle a pris en considération l'entièreté des éléments du dossier ; que ce faisant, elle manque à son devoir de traiter les dossiers avec soins et minutie ; que ce manquement à ce devoir entraîne par ailleurs un défaut de motivation de la décision attaquée dans la mesure où il n'est pas fait référence à la demande du 27 novembre 2011 et aux nombreux compléments envoyés ultérieurement et que cette motivation est en conséquence non conforme au prescrit des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;

ALORS QU'il ressort, par ailleurs, de la pratique même de l'Office des Etrangers que, bien qu'annulée, l'instruction est toujours appliquée aux dossiers introduits endéans les trois mois de l'opération de régularisation menée en 2009 ;

Que l'administration a assuré qu'elle continuerait à appliquer les critères énoncés dans l'instruction ;

Que cette information est donnée sur le site de l'asbl CIRE, qui est une source fiable d'informations sur le sujet ; qu'on peut en effet lire dans la liste d'informations du mois d'avril 2012 que :

« L'instruction du 19 juillet 2009, annulée par le Conseil d'Etat, est toujours appliquée, dans la pratique, par l'Office des étrangers aux dossiers introduits sur cette base au cours de l'opération de régularisation de 2009.

Suite à un arrêt du Conseil d'Etat du 5 octobre 2011 (arrêt n° 215.571), l'Office des étrangers a, semble-t-il, changé la motivation de ses décisions et fait de plus en plus souvent référence au fait que « les critères de l'instruction ne sont plus d'application ». Cette nouvelle motivation accentue l'insécurité juridique et suscite l'inquiétude chez les demandeurs et leurs conseils.

L'administration nous assure toutefois que les critères tant temporaires (pour les demandes introduites entre le 15/09 et le 15/12/2009) que permanents continuent bien à être appliqués aux dossiers introduits dans le cadre de l'opération de régularisation.

Que le principe de légitime confiance de l'administré dans l'administration suppose que l'administré puisse se fier à la ligne de conduite prise par celle-ci ;

Que le Conseil d'Etat a défini le principe de légitime confiance comme suit :

« Considérant que tout citoyen doit, par application du principe de légitime confiance, pouvoir se fier à une ligne de conduite constante de l'autorité ou à des concessions ou des promesses que les pouvoirs publics ont faites dans des cas concrets; que s'agissant d'un acte individuel, dans le cadre duquel l'administration dispose d'un pouvoir d'appréciation, la possibilité de réclamer la protection de la confiance légitime suppose une situation dans laquelle l'autorité a fourni au préalable à l'intéressé des assurances précises susceptibles de faire naître dans son chef des espérances fondées. » (arrêt no 99.052 du 24 septembre 2001)

Qu'en indiquant que les critères n'étaient plus d'application et que les requérants ne pouvaient donc plus s'en prévaloir alors qu'elle s'était engagée, nonobstant l'annulation de l'instruction du 19 juillet 2009, à les appliquer, la partie adverse a enfreint le principe de légitime confiance ;

EN CE QUE la partie adverse procède à la réfutation des différents arguments invoqués par les requérants à l'appui de leur demande d'autorisation de séjour dont le fait qu'ils sont disposés à travailler (cf. « dat zij werkbereid zijn ») ;

ALORS QUE, d'après l'inventaire joint à la demande du 25 novembre 2009 (information confirmée par la phrase « que Monsieur EM dispose d'un contrat de travail » figurant dans la décision d'irrecevabilité du 05 août 2013), la volonté de travailler de Monsieur était matérialisée, entre autres, par le dépôt d'un contrat de travail temps plein ;

Que dès lors que la partie adverse ne fait aucunement mention de ce contrat de travail, les requérants est dans l'impossibilité de savoir si la partie adverse en a tenu compte ;

Que la motivation de la décision est donc insuffisante et non conforme au prescrit des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que cette carence dans la motivation est d'autant plus problématique que le point 2.8.B de l'instruction du 19 juillet 2009 prévoyait la possibilité pour les personnes demeurant de façon ininterrompue en Belgique depuis le 31 mars 2007, y disposant d'un ancrage local durable et de la possibilité d'exercer une activité professionnelle (matérialisée par la production d'un contrat de travail devant répondre à certaines conditions) de solliciter l'octroi d'un titre de séjour ;

Que les requérants, dans leur demande datée du 25 novembre 2009, ont explicitement sollicité l'application de ce critère et ont joint les preuves que Monsieur répondait aux différentes conditions énoncées ;

Que la partie adverse ne semble pas contester la longueur de leur séjour sur le territoire belge ni leur intégration au sein de la société belge (cf. « de elementen van integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden ») ;

Que dès lors que les conditions de séjour et d'intégration (ancrage local durable) semblaient remplies, la partie adverse aurait du expliquer en quoi le contrat de travail fourni ou certaines de ses mentions n'étaient pas conformes ou insuffisantes pour l'obtention d'une première décision favorable de l'Office des Etrangers (invitant la requérant à trouver un employeur disposé à solliciter la délivrance d'un permis de travail B -ce qui ne préjugait en rien de la dudit permis de travail -) ;

Que, sur ce point également, la partie adverse a enfreint l'obligation de motivation à laquelle elle est tenue vertu des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Qu'en l'espèce, les conditions pour l'obtention d'une première décision favorable de l'Office des Etrangers semblant réunies, la partie adverse aurait du offrir la possibilité au requérant de s'adresser à un employeur afin qu'il sollicite la délivrance d'un permis de travail B ;

Qu'en déclarant la demande irrecevable, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation puisque les requérants semblaient réunir tous les critères afin de pouvoir bénéficier d'une décision favorable de l'Office des Etrangers quant à leur demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois sur pied de 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 analysée à la lumière du point 2.8.B de l'instruction du 19 juillet 2009 ;"

3.2. Waar verzoekers in het derde middel zich op een algemene wijze beroepen op een schending van "de beginselen van behoorlijk bestuur", wijst de Raad er op dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. Verzoekers kunnen dan ook niet op ontvankelijke wijze een schending aanvoeren van "de beginselen van behoorlijk bestuur", buiten het zorgvuldigheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel die ze wel uiteenzetten. Dit middelonderdeel is derhalve, bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel, onontvankelijk.

3.3. De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet immers vastgesteld dat de aangehaalde elementen die verder in de beslissing worden besproken, geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen en bespreken, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.4. Verzoekers bekritisieren de inhoud van de bestreden beslissing en voeren bijgevolg een schending aan van de materiële motiveringsplicht, wat *in casu* nazicht inhoudt van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.4.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

3.4.2. Verzoekers lijken aan te geven dat ze niet akkoord kunnen gaan met de motivering waarbij de ingeroepen elementen ten gronde (in het bijzonder elementen van integratie zoals de werkbereidheid gestaafd met arbeidscontracten en het lang verblijf in België) niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. Bovendien is de aanvraag *in casu* onontvankelijk verklaard om reden dat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid zich geenszins opdringt.

Waar verzoekers betogen dat er in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het arbeidscontract dat werd gevoegd bij de aanvullende aanvraag van 25 november 2009, kan er vastgesteld worden dat de bestreden beslissing wel degelijk melding maakt van de werkbereidheid en de arbeidscontracten die zijn gevoegd bij de aanvragen. In de bestreden beslissing is immers het volgende te lezen: *“De elementen van integratie - namelijk dat betrokkenen zich integreren; dat zij werkbereid zijn en reeds gewerkt hebben en ter staving arbeidscontracten, aanvragen voor arbeidskaarten (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, is er wel gemotiveerd omtrent het feit dat er arbeidscontracten voorliggen en waarom deze niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

3.4.3. Verzoekers menen dat de instructie van 25 maart 2009 en de vernietigde instructie van 19 juli 2009 moesten worden toegepast aangezien ze voldeden aan de voorwaarden van deze instructies. De Raad merkt allereerst op, zoals verweerder in de bestreden beslissing, dat de instructie van 25 maart 2009 werd vervangen door de instructie van 19 juli 2009. De Raad benadrukt dat deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en verzoekers zich, zoals de verweerder in de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen stelt, er niet op kunnen beroepen.

Het motief van de bestreden beslissing dat de instructie niet meer van toepassing is, is aldus feitelijk correct en niet kennelijk onredelijk.

3.4.4. Verzoekers betogen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de aanvulling van 25 november 2009 waarbij verzoekers een uiteenzetting geven inzake de instructie van 19 juli 2009. Gezien er geen enkele verwijzing wordt gemaakt naar deze aanvullende aanvraag menen verzoekers dat er geen rekening is gehouden met de totaliteit van het dossier.

De Raad stelt vast dat er in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar de oorspronkelijke aanvraag van 26 mei 2009, en er niet wordt verwezen naar de aanvulling van 25 november 2009. Desalniettemin kan omwille hiervan niet afgeleid worden dat er geen rekening is gehouden met de elementen die werden aangehaald in de aanvulling van 25 november 2009. De elementen die worden aangehaald in deze aanvullende aanvraag betreffen de voorwaarden van de vernietigde instructie van

19 juli 2009, meer bepaald inzake de lange asielpprocedure waar verzoekers ook een fout van hun vorige advocaat aanhalen, het bestaan van een arbeidscontract en de duurzame lokale verankering.

Een lezing van de bestreden beslissing leert dat er wel degelijk is geantwoord op al deze elementen die werden aangehaald in de aanvulling van 25 november 2009 zodat het betoog van verzoekers niet kan gevolgd worden.

3.4.5. Waar verzoekers verwijzen naar de veiligheidssituatie in Jemen merkt de Raad op dat dit element niet werd aangehaald in de oorspronkelijke aanvraag van 26 mei 2009 noch in de latere aanvullende aanvragen *d.d.* 25 november 2009, 3 mei 2011, 4 september 2011, 27 april 2012, 5 juni 2012, 5 november 2012 en 27 november 2012. Verweerder kon ten tijde van de bestreden beslissing aldus geen rekening houden met elementen die voor het eerst in het onderhavig beroep worden aangehaald.

3.4.6. Aangaande de scholing van de kinderen van verzoekers stelt de bestreden beslissing dat niet werd aangetoond dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Tevens stelt verweerder dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De Raad wijst er op dat, aangezien verzoekers niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar de voor hen bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland, geen scholing kunnen krijgen, er van mag worden uitgegaan dat er niet noodzakelijk sprake hoeft te zijn van een onderbreking of tenietgaan van de schoolloopbaan. De bestreden beslissing houdt immers geen gedwongen verwijdering van verzoekers in, zodat zij zelf de gevolgen ingevolge de onderbreking van de scholing en dus de ingeroepen buitengewone omstandigheid, tot een minimum kunnen beperken, bijvoorbeeld door het einde van een schooljaar af te wachten. De Raad stipt aan dat de motivering van verweerder tevens spoort met de rechtspraak van de Raad van State die meermaals heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van (huidig) artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108 862).

3.4.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Gelet op het voorgaande onder 3.4. e.v, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekers ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen niet zou zijn aangeduid om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, en van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden weerhouden.

3.5. Verzoekers voeren tevens een schending aan van het vertrouwensbeginsel daar ze menen dat verweerder de vernietigde instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast en gezien verweerder bovendien verzekerd had de criteria van deze instructie nog te zullen toepassen.

Het vertrouwensbeginsel houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloftes die de overheid in een concreet geval zou doen. Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur echter niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen. De door de Raad van State vernietigde instructie kan dus niet

meer worden toegepast en verzoekers kunnen niet meer eisen dat verweerder gebruik maakt van de criteria hiervan.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

3.6. Artikel 3 van het EVRM, waarvan verzoekers tevens de schending aanvoeren, luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten verzoekers aldus doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Ze moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekers om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, aangezien ze deze in het buitenland dienen aan te vragen.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot een algemene uiteenzetting en verwijzen naar een Franse website waar meer informatie te vinden zou zijn over de aanslagen in Jemen en ook verwijzen naar een negatief reisadvies. Verzoekers brengen dus geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten of bewijzen aan ter staving van hun beweringen. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat ze een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Bovendien merkt de Raad op dat deze elementen (evenals artikel 3 van het EVRM) niet werden aangehaald in de aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die verzoekers hebben ingediend.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7. Verzoekers voeren tevens een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.7.1. Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.7.2. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.7.3. De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing handelt om een eerste toelating tot verblijf en geen weigering van een voortgezet verblijf zodat er in deze stand geen inmenging is in het gezinsleven

van verzoekers. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.7.4. *In casu* betogen verzoekers in hun aanvragen en in het verzoekschrift dat ze sinds 2006 in België verblijven, dat de kinderen hier schoollopen, dat er sprake is van een duurzame lokale verankering in België en er aldus een privé- en gezinsleven bestaat in België.

Verzoekers tonen *in casu* echter niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hen beletten om in het land van herkomst of elders een gezinsleven te leiden. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond, zodat dit geen hinderpaal kan zijn.

Verzoekers konden, gelet op de illegale verblijfssituatie, ook niet onwetend zijn dat deze precaire, onwettige verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van het privéleven in België vanaf het begin precair was. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekers in precair en hoofdzakelijk illegaal verblijf een privé- en gezinsleven hebben opgebouwd in België, kan geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf onder artikel 8 van het EVRM gehaald worden (EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen). De Belgische samenleving kan ook slechts functioneren indien elkeen de democratisch tot stand gekomen rechtsregels respecteert.

In dit verband moet ook worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bestaande immigratieprocedures naast zich neer te leggen.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekers enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Er kan in dit kader worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoekers nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden werden toegelaten, blijkt voorts ook niet dat wanneer het privé- en gezinsleven dat verzoekers in België hebben opgebouwd, wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in het privé- of gezinsleven (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Verzoekers laten na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in hun familiaal leven zou uitmaken en dat hun private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Er moet daarnaast worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS